

fortrinsvis Adgang ved denne Fordeling, saaledes at de øvrige Kommuner kun faa det, som derefter bliver tilbage.

Jeg kommer derefter til det andet store Offer, som er bragt paa Overenskomstens Alter, nemlig Forslaget om, at der dog ikke herefter skal kunne lignedes i vore Sognekommuner uden nogen som helst Regel og Vedtægt, at der dog skal være nogen Orden i Tingene. Det er jo det, som jeg i saa mange Aar har kæmpet for, og hvorom den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og jeg — som altid i al Venkabelighed — have brudt en Lanse. Imidlertid, jeg kan naturligvis kun være glad over, at man nu kommer med Forslag om, at der skal være Skattevedtægter ude i Sognekommunerne; jeg haaber blot, at denne Indrømmelse ikke maa blive alt for dyrt betalt. Det er jo da egentlig ikke nogen Indrømmelse til dem, som bo i Byerne, at man ikke har Lov til at lignede Sognekommunernes Beboere „paa bedste Beskub“, som Oberst Tscherning sagde, og at der bringes Orden i Sognekommunernes Skatteligning, er da egentlig ikke noget, man kan forlange, at Kjøbenhavn og Købstæderne skulle betale for. I øvrigt mener jeg, at det er en Ordning; man kan have en overordentlig stor Tilfredsstillelse af at tilvejebringe. Spørgsmaalet bliver altsaa, hvorvidt det, som der her er foreslaaet, bliver en god Ordning, og i den Henseende kunde der jo nok være noget at bemærke. Først forekommer det mig, at det vilde være bedre, om vi havde faaet ensartede Skattevedtægter for hele Landet, og ikke blot for Amterne. Det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) og det ærede Medlem for Møen (Bojsen) have i sin Tid sagt, at naar vi en Gang kom til i Stedet for Skattevedtægter, approberede af Indenrigsministeriet, hvad man ikke ønsker, og hvad jeg heller ikke ønsker, at skulle have Vedtægtsbestemmelser, optagne i en Lov om kommunal Skat, skulde det være Regler, gældende for hele Landet, og samme Ønske er udtalt fra forskellige Sider i det andet Ting. Imidlertid er man her dog kun kommen til Amtsvedtægter, saa at Vedtægterne altsaa kunne være forskellige for de forskellige Amter. Det er ikke en formel Betragtning, jeg her gør gældende, det er ikke for at gøre unødvendig Ophævelse, at jeg gør denne Indvending, men det forekommer mig at være en nødvendig Forudsætning for mellemkommunal Beskatning, at Vedtægtsreglerne blive ens over hele Landet. Det har ogsaa været erkendt, at naar vi kom til den

mellemkommunale Beskatning, skulde der være ensartede Regler eller fælles grundlæggende Vedtægtsbestemmelser. Jeg kan ikke indse, at man ikke for Indtægter, flydende af Kapital, af Ejendomme m. m., kan sætte de samme Regler hele Landet over, ej heller, naar man vil medtage Arbejdsindtægt som en mindre Skatteværdi, at man saa ikke skulde kunne gøre det ensartet hele Landet over. Jeg anbefaler meget, at man tager under Overvejelse, om man ikke hellere bør gøre disse Bestemmelser gældende hele Landet over, i Stedet for for det enkelte Amt; men saa maa jeg dog føje til, at man samtidig bør overveje, om man bør blive staaende ved, at der i Vedtægten *kan* optages visse Regler. Det er muligt, at det skal forstaaes paa en ganske anden Maade, end det læses. Jeg har nogen Grund, efter private Oplysninger til mig, til at antage, at Meningen har været, at der i Skattevedtægten *skal* fastsættes, hvorledes disse forskellige vedkommende skulle behandles, og saa at der *kan* gaas saa vidt indtil saa langt, som neden for angivet i Henseende til Indtægten Vurdering i Skatteansættelsen. Men jeg vil gøre udtrykkeligt opmærksom paa, at det staaer der ikke. Der staaer, at i Vedtægten *kan* fastsættes, at det skal gøres paa den og den Maade, og den almindelige Læser maa ubetinget mene, at der i Vedtægterne da ogsaa kan fastsættes ganske andre Bestemmelser, eller at der i Vedtægten egentlig ingen Ting behøver at fastsættes, idet ingen Forskrift findes derom. Det er vigtigt, at den vigtigste Bestemmelse bliver forstaaet rigtigt af dem, der skulle bruge denne Lov. Jeg kan altsaa ikke se, det kan forstaaes som Paabud, som Affattelsen er her; men snarere, som om man vil have det overladt til Amtsraadene at fastsætte ganske andre Ting, end her staaer, og i det hele at undlade at fastsætte disse Regler, hvis man ikke synes om dem.

Naar jeg dernæst undersøger den Maade, hvorpaa man vil ansætte de forskellige Indtægters Værdi ved Skatteligningen, paatrænger der sig mig først den Bemærkning, at Folk med store Indtægter jo i al Almindelighed ikke holde af at se deres Indtægt offentliggjort. Og deraf følger da, at de allermindst ville holde af offentligt at blive sat til en Indtægt, der fremtræder som langt, langt større, end den i Virkeligheden har været. Her er man ikke gaaet den Vej, som f. Eks. det ærede Medlem for Odense (Scavenius), det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) og jeg stillede Forslag om i 1893 angaaende Skatte-